

[Christmas Møller.]

dende angaaende det Valg, som i saa høj Grad har optaget Offentligheden.

Ved Valget den 30. Oktober afsluttedes en 16-aarig Periode, i hvilken Socialdemokratiet og Det radikale Venstre har haft Flertal i Folketinget og dermed den politiske Magt i Landet, og der er nu anstillet en lang Række Betragtninger over Valgets Resultat, baade af ærede Medlemmer, som har talt, og ude i Landet og i Pressen, og i ganske særlig Grad, tror jeg, jeg har Lov til at sige, har man beskæftiget sig med, hvad man kalder det konservative Valgnederlag. Nu er det altid særdeles behageligt at være Genstand for Opmærksomhed, og det er jo heller ikke saa underligt, at det konservative Valgnederlag, som man kalder det, er Genstand for en vis Opmærksomhed, for det er rart alligevel at tale om noget andet. Det er rart for Socialdemokratiet at tale mere om den konservative Politik og dens Nederlag end om sin egen Stilling. Det er heller ikke saa galt for Det radikale Venstre, som jo er ved at blive et lille Parti, mere at tale om de fem Mandater, vi tabte, end om de to, de selv satte til.

Man har draget Sammenligning mellem Valget den 23. Marts 1943 og Valget den 30. Oktober. Der er efter min Opfattelse ingen Grund til at sammenligne paa dette Grundlag. Der er ingen, som er i Tvivl om, at man, hvis man redeligt vilde gøre op, hvorledes man bedømte Stillingen inden Valget den 30. Oktober, maa erkende, at alle ventede en Tilbagegang for Det konservative Folkeparti, ja, vore Modstandere var oven i Købet saa venlige at tale om det store Skred i de konservative Rækker. For mit eget Vedkommende vil jeg gerne gøre Valget op paa den Maade, at jeg for det første vil sige, at paa eet Omraade skete der altsaa dette, som er nævnt, at Socialiseringspartierne, Socialdemokratiet og Kommunisterne, ikke fik Flertal, hvilket da ogsaa for os var et meget vigtigt Maal for Valget. Jeg hørte til dem, der havde næret alvorlig Frygt for, at det Ryk til venstre, som man havde set i England, Frankrig og Norge, ogsaa vilde give et Ryk til venstre i Danmark. Og Valget blev det ikke.

Jeg hører videre til dem, som derfor ogsaa gør Valgets Resultat op paa den Maade at man undersøger: Hvad er Følgerne, po-

litisk set, for Vælgerkorpsets Vedkommende blevet af 16 Aars radikal-socialistisk Arbejde? Jeg kan her nævne nogle Tal. Det konservative Folkeparti er i Perioden fra 1929 til 1945 gaaet frem med 140 000 Stemmer. Tallet af de afgivne Stemmer er igennem denne 16-aarige Periode forøget med 44 pCt.; det vil altsaa sige, at Det konservative Folkeparti, som gik 140 000 Stemmer frem, for at bevare Stillingen fra 1929 kun skulde være gaaet 103 000 Stemmer frem, men er gaaet yderligere 37 000 frem. For Venstres Vedkommende viser de tilsvarende Tal, at Venstre er gaaet frem fra 402 000 i 1929 til 479 000 i 1945, det vil sige en Fremgang paa 77 000. Ud fra de 44 pCt. skulde Venstre være gaaet 177 000 Stemmer frem, men har altsaa nu 100 000 færre, end Vælgerstemmetilvæksten betingede. For Det radikale Venstre er Tallene henholdsvis 152 000 og 167 000, det vil sige en Fremgang paa 15 000. Ud fra de 44 pCt. burde Partiet være gaaet frem med 67 000 Stemmer, men Partiet har altsaa 52 000 færre, end de 44 pCt. angiver. Jeg siger dette, fordi det ogsaa giver et Billede af Valgresultatet og af, hvad der er sket ude i Vælgerbefolkningen.

Jeg hører naturligvis ikke til dem, der vil sige andet end, at Det konservative Folkeparti havde et daarligt Valg. Det er da ligetil, og det har jeg erkendt fra Valgdagens Aften. Men jeg kan ikke erkende, at Det konservative Folkepartis Stilling, naar man ser paa Tallene igennem den nævnte Periode, ikke er en saadan, at Det konservative Folkeparti ikke stadig har store og centrale Opgaver i det politiske Liv. Jeg vil endvidere gerne have Lov til at sige, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at naar vi ikke i Danmark fik det tilsvarende Ryk til venstre, som man fik ved denne Sommers og dette Efteraars Valg i en Række Lande, skyldes det i høj Grad, at Det konservative Folkeparti, hvad disse Tal viser, og hvad hele dets Politik angiver, har kunnet opfange dette Ryk til venstre, som, hvis Det konservative Folkeparti med dets demokratiske Fremskridtspolitik og dets nye Program ikke havde været, vilde have fundet Sted. Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at redeligt og ærligt opgjort maa Valgresultatet ses paa den her angivne Maade.